

Sygn. akt VI U 954/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszcy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018 r. w Bydgoszcy

na rozprawie

odwołania: L. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 26 lutego 2018 r., znak: (...)

w sprawie: L. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o świadczenie przedemerytalne

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 23 stycznia 2018 r.,
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VI U 954/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu L. K. prawa do przyznania świadczenia przedemerytalnego wskazując w uzasadnieniu decyzji, że ubezpieczony nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu umowy o pracę z Urzędem Gminy S. w związku

z upływem czasu, na jaki była zawarta, a nie z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Zdaniem organu rentowego, zatrudnienie u pracodawcy A. K. w trakcie trwania zasiłku dla bezrobotnych nie rodzi prawa do świadczenia przedemerytalnego, pomimo, że umowa o pracę została rozwiązana z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony wskazując, iż w jego ocenie spełnia on warunki do otrzymania świadczenia przedemerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22 stycznia 2018 r. ubezpieczony L. K. (ur. (...)) złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne.

W okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 13 grudnia 2015 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika gospodarczego w Urzędzie Gminy S.. Stosunek pracy ustał w związku z upływem czasu na jaki była zawarta umowa o pracę (była to praca sezonowa – kładzenie kostki). Następnie, w okresie od 5 lipca 2016 r. do 30 listopada 2016 r. ubezpieczony był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny i pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Od 1 grudnia 2016 r. do 30 czerwca 2017 r. ubezpieczony był zatrudniony u swojego syna, w Przedsiębiorstwie Usług (...) w wymiarze ¼ etatu na stanowisku murarza. Wymiar czasu pracy wynikał z ograniczonych możliwości L. K. w związku ze stanem zdrowia. Ubezpieczony był jedynym pracownikiem w tym przedsiębiorstwie. Z powodu braku zamówień, A. K. postanowił wyjechać za granicę, do N. gdzie rozpoczął działalność i w związku z tym podjął decyzję o zwolnieniu ubezpieczonego. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę z uwagi na likwidację stanowiska pracy (art. 30 § 1 ust. 2 k.p.). Od dnia 6 lipca 2017 r. ubezpieczony ponownie zarejestrował się jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy i pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Ubezpieczony będąc zarejestrowanym jako bezrobotny nie odmówił: oferty odpowiedniej pracy, zatrudnienia w ramach robót publicznych, prac interwencyjnych, propozycji przekwalifikowania lub przyuczenia do zawodu.

Dowód: akta organu rentowego – wniosek o świadczenie przedemerytalne k. 1-2, świadectwa pracy k. 9-12, zaświadczenie z PUP k. 15, akta sądowe – zeznania ubezpieczonego zapis AV na płycie CD k. 16.

Ubezpieczony udokumentował 37 lat 5 miesięcy i 24 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Bezsporne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła żadnych wątpliwości oraz zeznania ubezpieczonego L. K., którym Sąd dał wiarę z uwagi na to, że były spójne i logiczne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie. W niniejszej sprawie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego, zatem rozważeniu podlegały przesłanki określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Zgodnie z tym przepisem prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. Świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Stosownie zaś do treści art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ilekroć jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy oznacza to: rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami

o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników, rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych, wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy

i rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i przechodząc do analizy poszczególnych przesłanek wskazać należy, że ubezpieczony był zatrudniony 7 miesięcy (od grudnia 2016 r. do czerwca 2017 r.), a stosunek pracy ustał z przyczyn dot. zakładu pracy (co nie było kwestionowane w toku postępowania przez organ rentowy). Do dnia rozwiązania stosunku pracy ubezpieczony ukończył (...)lata. Ubezpieczony legitymuje się okresem uprawniającym do emerytury, wynoszącym 37 lat 5 miesięcy 24 dni. Ubezpieczony w okresie od 6 lipca 2017 r. do dnia złożenia wniosku o świadczenie przedemerytalne tj. 22 stycznia 2018 r. (tj. 200 dni) pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Ubezpieczony nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny, w okresie pobierania zasiłku nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji zatrudnienia i złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie 13 dni od dnia wydania przez Powiatowy Urząd Pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobieraniu zasiłku (zaświadczenie zostało wydane w dniu 9 stycznia 2018 r., ubezpieczony złożył wniosek 22 stycznia 2018 r.).

W konsekwencji, należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki określone w wyżej przytoczonych przepisach. Dodatkowa przesłanka, wykreowana przez organ rentowy (tj. jak wskazano w decyzji - rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dot. zakładu pracy warunkujące nabycie prawa do świadczenia musi odnosić się do zatrudnienia, które ustało przed zarejestrowaniem się ubezpieczonego w urzędzie pracy, nie zaś do pracy podjętej w czasie pobierania zasiłku) nie mająca żadnych podstaw prawnych, na podstawie której odmówiono ubezpieczonemu prawa do świadczenia jest nie do przyjęcia. Należy także zwrócić uwagę na fakt, że ww. przesłanka wskazana przez organ rentowy nie tylko nie została sformułowana wprost w wyżej wymienionych przepisach, ale także nawet nie da się jej

w żaden sposób wywieść dokonując wykładni tych przepisów. Ustawodawca nie sprecyzował wymagania, zgodnie z którym rozwiązanie stosunku pracy musi nastąpić w zakładzie z tytułu którego powstało prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Odnosząc się do sytuacji ubezpieczonego przypomnieć należy, że początkowo ubezpieczony był zatrudniony na czas określony (8 miesięcy), następnie przez ponad 4 miesiące pobierał zasiłek dla bezrobotnych, później ponownie podjął zatrudnienie, lecz po 7 miesiącach stosunek pracy ustał z przyczyn dot. zakładu pracy i rozpoczął okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, który trwał co najmniej 6 miesięcy. Okoliczność, iż ubezpieczony w trakcie pobierania zasiłku dla bezrobotnych podjął zatrudnienie spowodowała jedynie utratę prawa do zasiłku w okresie trwania umowy o pracę. Po rozwiązaniu stosunku pracy, ubezpieczony ponownie zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy i uzyskał prawo do zasiłku dla bezrobotnych na dalszy okres. Ustawodawca nie posłużył się żadnym zwrotem wskazującym na konieczność związku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dot. zakładu pracy z powstaniem prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Także w orzecznictwie podkreśla się

(w szczególności wyjaśnia to uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13), że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych określonego w art. 2 ust. 3 ustawy

o świadczeniach przedemerytalnych nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że zasiłek dla bezrobotnych ma charakter ostateczny i należy pozytywnie odnieść się do podjęcia zatrudnienia w trakcie pobierania zasiłku.

W konsekwencji, biorąc pod uwagę, że postępowanie przeprowadzone przed Sądem wykazało, że ubezpieczony spełnia wszystkie wymagane prawem przesłanki nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, a organ rentowy nie wskazał żadnych innych powodów (poza wyżej omówionymi) uzasadniających odmowę prawa do świadczenia (jak

również organ rentowy nie wykazał żadnej aktywności w postępowaniu sądowym, nie sformułował żadnych wniosków dowodowych) Sąd uznał odwołanie za uzasadnione.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

W punkcie 2. wyroku Sąd zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu, w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Mając na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym jak również występujące ograniczenia dowodowe, konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego przed Sądem.

SSO Ewa Milczarek